

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9Sžso/71/2015
Identifikačné číslo spisu: 5014200490
Dátum vydania rozhodnutia: 31.05.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Viera Nevedelová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:5014200490.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Nevedelovej a členov senátu JUDr. Judity Kokolevskej a Mgr. Viliama Pohančenika v právnej veci žalobkyne: N. právne zastúpenej: V4 Legal, s.r.o., so sídlom Tvrdeho 4, Žilina, proti žalovanej: Sociálnej poisťovni, ústrediu, so sídlom 29. augusta č. 8 a 10, Bratislava, za účasti pribratého účastníka konania: WEBUNG, s.r.o., IČO: 47 237 201, so sídlom Palárikova 76, Čadca, právne zastúpeného: V4 Legal, s.r.o., so sídlom Tvrdeho 4, Žilina, o preskúmanie rozhodnutia žalovanej č. 22751-2/2014-BA zo dňa 18. marca 2014, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 21Scud/67/2014-69 zo dňa 11. februára 2015 takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 21Scud/67/2014-69 zo dňa 11. februára 2015 p o t v r d z u j e .

Žalovaná je povinná nahradiť žalobkyni trovy odvolacieho konania, pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 43,63 eur na účet právneho zástupcu žalobkyne do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom č. k. 21Scud/67/2014-69 zo dňa 11.02.2015 Krajský súd v Žiline v zmysle § 250j ods. 2 písm. d) O. s. p. zrušil rozhodnutie Sociálnej poisťovne, ústredia č. 22751-2/2014-BA zo dňa 18.03.2014, vrátil jej vec na ďalšie konanie a zároveň zaviazal žalovanú nahradiť žalobkyni trovy konania vo výške 518,76 eur. Týmto žalobou napadnutým rozhodnutím žalovaná zamietla odvolanie žalobkyne a potvrdila rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočky Čadca č. 47299-1/2013-CA z 21.10.2013, ktorým pobočka žalovanej rozhodla, že žalobkyni nevzniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti ako zamestnancovi WEBUNG, s.r.o. od 01.05.2013 podľa slovenskej legislatívy.

V odôvodnení rozhodnutia krajský súd uviedol, že rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu vo vzťahu k druhostupňovému rozhodnutiu správneho orgánu, resp. ich odôvodnenia si vzájomne odporujú, sú nezrozumiteľné. Uložil žalovanej vo veci opätovne rozhodnúť a dať uvedené skutočnosti do

súladu tak, aby rozhodnutia správnych orgánov boli pre žalobkyňu čo do dôvodov zrozumiteľné v tom, či u žalobkyne nebol preukázaný reálny výkon činnosti zamestnanca u daného zamestnávateľa - WEBUNG, s.r.o. na území SR (a teda nešlo o súbeh SZČO a zamestnania v dvoch členských štátoch), alebo žalovaný nespochybňuje reálny výkon činnosti žalobkyne ako zamestnankyne na území SR, ale tvrdí, že došlo k určeniu uplatniteľných predpisov podľa čl. 16 (3) nariadenia. Krajský súd tiež uložil žalovanej v novom rozhodnutí uviesť, či je žalobkyňa v Poľsku SZČO, resp. či vykonáva alebo nevykonáva činnosť zamestnanca u označeného zamestnávateľa na území SR, aby bolo zrejmé, aké konkrétne ustanovenia koordinačných nariadení sa majú v danom prípade aplikovať a tiež vyjadriť sa ku skutočnosti, na ktorú žalobkyňa poukazuje v žalobe, že poľská inštitúcia ZUS rozhodnutím č. Nr. 824/2013 určila, že na žalobkyňu sa vzťahujú uplatniteľné právne predpisy Slovenskej republiky podľa čl. 13 (3) nariadenia. Žalovaný v odôvodnení rozhodnutia tieto skutočnosti vôbec neuviedol.

Rozsudok krajského súdu napadla žalovaná včasným odvolaním, v ktorom uviedla, že kontrolou vykonanou pre vydaním prvostupňového správneho rozhodnutia nebol preukázaný reálny výkon činnosti zamestnancov zamestnávateľa WEBUNG, s.r.o. na Slovensku, keď zistila, že činnosť spoločnosti zamestnávateľ neriadi bezprostredne zo sídla spoločnosti tak, ako je stanovené pre registrované sídlo. Počet hodín, ktoré majú zamestnanci za mesiac odrobiť (10 hodín mesačne) a k tomu prislúchajúca mzda za vykonanú prácu vzbudzujú odôvodnené pochybnosti o rentabilnosti, keďže zamestnanci dochádzajú z Poľskej republiky na územie Slovenskej republiky individuálne. Dochádzať z Poľskej republiky do rôznych miest Slovenskej republiky a odpracovať napr. 3 hodiny denne, keďže maximálny pracovný čas v pracovných zmluvách je 10 hodín mesačne, sa žalovanej javilo ako neefektívne a vyvolávajúce podozrenie z obchádzania právnych predpisov Poľskej republiky. Vzhľadom na uvedené kontrolné zistenia, Sociálna poisťovňa určila, že príslušný zamestnávateľ v zmysle kritérií stanovených na určenie registrovaného sídla alebo miesta podnikania zamestnávateľa nevykazuje znaky registrovaného sídla podľa Práctickej príručky o uplatniteľných právnych predpisoch. Skutočnosť rozhodujúca na posúdenie činnosti zanedbateľného rozsahu je oprávnená vyhodnotiť len inštitúcia sociálneho zabezpečenia v mieste bydliska dotknutej osoby, čo vyplýva z čl. 16 (1) a (2) vykonávacieho nariadenia. Žalovaná tiež uviedla, že nemá vedomosť a nedisponuje oznámením poľskej inštitúcie ZUS o určení slovenskej legislatívy. Žalovaná vo svojom odvolaní ďalej uviedla, že podaním č. 070000/UBS/401/560/2013 zo dňa 24.07.2013 ZUS oznámila Sociálnej poisťovni, že žalobkyňi bola podľa článku 16 (2) vykonávacieho nariadenia určená poľská legislatíva od 01.05.2013. Sociálna poisťovňa predbežné určenie uplatniteľných právnych predpisov nenamietala, čím sa stalo pre Sociálnu poisťovňu definitívnym a záväzným. Sociálna poisťovňa nie je povinná zaoberať sa dôvodom, pre ktorý poľská inštitúcia ZUS určila v zmysle nariadenia uplatniteľnú legislatívu. Oznámenie zo ZUS Chrzanowie č. 070000/UBS/401/560/2013 zo dňa 24. júla 2013 nemalo žiaden vplyv na zmenu alebo zrušenie rozhodnutia Sociálnej poisťovne, pobočka Čadca, č. 47299-1/2013-CA zo dňa 21.10.2013. Dodala, že k dnešnému dňu sa žalobkyňa neobrátila na pobočku Sociálnej poisťovne so žiadosťou o vysvetlenie, dokonca nenamietala ani v žalobe, že rozhodnutia Sociálnej poisťovne č. 47299-1/2013-CA a č. 22751-2/2014-BA sú pre ňu nezrozumiteľné alebo si odporujú. Na základe uvedeného má žalovaná za to, že žalobkyňa obom rozhodnutiam rozumela.

Žalobkyňa sa vo svojom vyjadrení k odvolaniu stotožnila s názorom prvostupňového súdu, že rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu vo vzťahu k druhostupňovému rozhodnutiu správneho orgánu, resp. ich odôvodnenia si vzájomne odporujú, sú nezrozumiteľné. Uviedla, že žalovaná porušila princíp dvojínštančnosti konania, čoho dôsledkom je aj zmätočnosť preskúmaného druhostupňového rozhodnutia. Organizačná zložka žalovanej rozhodnutie č. 47299-1/2013-CA zo dňa 21.10.2013 odôvodnila informáciou o uskutočnenej kontrole v spoločnosti WEBUNG, s.r.o. dňa 26.02.2013, pričom žalobkyňa bola zamestnancom spoločnosti WEBUNG, s.r.o. až po tejto kontrole z čoho je zrejmé, že rozhodnutia žalovanej sú paušalizované na všetkých zamestnancov a situácia nebola posúdená individuálne. Rozhodnutie žalovanej je v rozpore so zisteným skutkovým stavom, ktorý nebol vôbec zistený a je v príkrom rozpore s tým, čo je uvedené vo výsledkoch z kontroly (neboli zistené žiadne nedostatky). Dodala, že žalovaná v preskúmanom rozhodnutí č. 22751-2/2014-BA zo dňa 18.03.2014 už vôbec neuviedla skutočnosti ani opis kontroly vykonanej dňa 26.02.2013, ale uvádza úplne iný dôvod - list poľskej inštitúcie sociálneho zabezpečenia zo dňa 24.07.2013. Napriek tomu žalovaná v odvolaní

vyhodnocovala svoje kontrolné zistenia ešte navyše v spojení s kritériami na určenie registrovaného sídla alebo miesta podnikania zamestnávateľa, pričom žalobca nebol zamestnancom spoločnosti WEBUNG, s.r.o. v čase vykonanej kontroly.

Dňom 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S. s. p.“). V zmysle § 492 ods. 2 S. s. p. odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie, v súlade s § 214 ods. 2 O. s. p. bez nariadenia pojednávania, a dospel jednomyselne k záveru, že rozhodnutie krajského súdu je potrebné potvrdiť, ale z iných dôvodov ako uviedol krajský súd.

Podľa čl. 2 ods. 1 Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (ďalej len „základné nariadenie“) toto nariadenie sa vzťahuje na štátnych príslušníkov členského štátu, osoby bez štátnej príslušnosti a utečencov, ktorí majú bydlisko v členskom štáte a podliehajú alebo podliehali právnym predpisom jedného alebo viacerých členských štátov, ako aj na ich rodinných príslušníkov a ich pozostalých.

Podľa čl. 11 ods. 1 základného nariadenia osoby, na ktoré sa toto nariadenie vzťahuje, podliehajú právnym predpisom len jedného členského štátu. Tieto právne predpisy sa určia v súlade s hlavou II.

Podľa čl. 13 ods. 3 základného nariadenia osoba, ktorá zvyčajne vykonáva činnosť ako zamestnaná osoba a činnosť ako samostatne zárobkovo činná osoba v odlišných členských štátoch, podlieha právnym predpisom členského štátu, v ktorom vykonáva činnosť ako zamestnanec, alebo ak vykonáva takúto činnosť v dvoch alebo viacerých členských štátoch, právnym predpisom určeným v súlade s odsekom 1.

Podľa čl. 1 ods. 3 písm. j) základného nariadenia „bydlisko“ znamená miesto, kde osoba zvyčajne býva.

Podľa čl. 16 ods. 1 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009, ktorým sa stanovuje postup vykonávania nariadenia (ES) č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (ďalej len „vykonávacie nariadenie“) osoba, ktorá vykonáva činnosti v dvoch alebo vo viacerých členských štátoch, informuje o tejto skutočnosti inštitúciu určenú príslušným úradom členského štátu bydliska.

Podľa čl. 16 ods. 2 vykonávacieho nariadenia určená inštitúcia členského štátu bydliska bezodkladne určí uplatniteľné právne predpisy, ktoré sa na dotknutú osobu uplatňujú, so zreteľom na článok 13 základného nariadenia a článok 14 vykonávacieho nariadenia. Toto určenie sa považuje za predbežné. Inštitúcia informuje o predbežnom určení uplatniteľných právnych predpisov určené inštitúcie každého členského štátu, v ktorom sa činnosť vykonáva.

Podľa čl. 16 ods. 3 vykonávacieho nariadenia predbežné určenie uplatniteľných právnych predpisov, ako sa stanovuje v odseku 2, sa stáva definitívnym do dvoch mesiacov odo dňa, keď boli inštitúcie určené príslušnými orgánmi dotknutých členských štátov o ňom informované v súlade s odsekom 2, ak už uplatniteľné právne predpisy neboli definitívne určené na základe odseku 4 alebo najmenej jedna dotknutá inštitúcia neinformovala inštitúciu určenú príslušným úradom členského štátu bydliska do konca tejto dvojmesačnej lehoty o tom, že nemôže prijať toto určenie alebo že zaujala k tejto veci odlišné stanovisko.

Podľa čl. 16 ods. 5 vykonávacieho nariadenia príslušná inštitúcia členského štátu, ktorého právne predpisy boli predbežne alebo definitívne určené za uplatniteľné, to bezodkladne oznámi dotknutej osobe.

Podľa čl. 16 ods. 6 vykonávacieho nariadenia, ak dotknutá osoba neposkytne informácie podľa odseku 1, uplatnia sa ustanovenia tohto článku na podnet inštitúcie určenej príslušným úradom členského štátu

bydliska, len čo je o situácii tejto osoby informovaná, napríklad aj prostredníctvom inej dotknutej inštitúcie.

Rozhodnutím č. 47299-1/2013-CA z 21.10.2013 Sociálna poisťovňa, pobočka Čadca rozhodla, že žalobkyni nevzniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti ako zamestnancovi spoločnosti WEBUNG, s.r.o. od 01.05.2013 podľa slovenskej legislatívy s odôvodnením, že kontrolou vykonanou prvostupňovým správny orgánom dňa 26.02.2013 nebol preukázaný reálny výkon činnosti žalobkyne ako zamestnanca na území Slovenskej republiky, a preto nemôže podliehať slovenským právnym predpisom ani podľa jedného z citovaných článkov základného nariadenia. Žalovaná Sociálna poisťovňa, ústredie toto rozhodnutie rozhodnutím č. 22751-2/2014-BA zo dňa 18.03.2014 potvrdila a odvolanie voči nemu podané zamietla. Rozhodnutie odôvodnila tým, že pre žalobkyňu bola poľskou inštitúciou sociálneho zabezpečenia určená poľská legislatíva.

Na žalobkyňu sa ako na štátnu príslušníčku členského štátu priamo vzťahuje Nariadenie (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia - „základné nariadenie“. V zmysle čl. 288 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (pôvodný čl. 249 Zmluvy o Európskom spoločenstve) je nariadenie právnym aktom únie, majúci všeobecnú platnosť, je záväzné vo svojej celistvosti a priamo uplatniteľné vo všetkých členských štátoch. Nariadenie je teda nástrojom unifikácie európskeho práva a rozhodnutím orgánu členského štátu, vrátane vnútroštátneho súdu, a nie je možné vylúčiť jeho použitie pre konkrétny prípad.

Toto základné nariadenie v čl. 13 ustanovuje, legislatíva ktorej krajiny sa vzťahuje na osobu súbežne vykonávajúcu činnosť zamestnanca a činnosť SZČO v dvoch členských štátoch. Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009, ktorým sa stanovuje postup vykonávania nariadenia (ES) č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia - „vykonávacie nariadenie“ zas v čl. 16 upravuje procesný postup pri určení príslušnej legislatívy v zmysle rozhodujúcich ustanovení základného nariadenia. Práve tento článok prenecháva kompetenciu určiť príslušnú legislatívu organizácii v mieste bydliska osoby vykonávajúcej činnosti v dvoch alebo vo viacerých členských štátoch.

Otázka, či žalobkyňa spĺňa predpoklady pre aplikáciu čl. 13 ods. 3 základného nariadenia, a teda či je osobou, ktorá zvyčajne vykonáva činnosť ako zamestnaná osoba a činnosť ako samostatne zárobkovo činná osoba v odlišných členských štátoch, je predmetom hmotnoprávneho posúdenia, na vykonanie ktorého je príslušná inštitúcia určená vykonávacím nariadením, v tomto prípade určená inštitúcia Poľskej republiky. Inštitúcia príslušná na vykonávanie sociálneho poistenia v inom členskom štáte než určuje nariadenie na takéto posúdenie príslušná nie je. Akýkoľvek iný postup by totiž viedol k popretiu cieľa nariadení, ktorým je, okrem iného, aby osoby, ktoré sa pohybujú v rámci spoločenstva podliehali systému sociálneho zabezpečenia iba jediného členského štátu, aby sa tak predišlo prekryvaniu uplatniteľných ustanovení vnútroštátnych právnych predpisov a komplikáciám, ktoré by z toho mohli vzniknúť (bod 15 preambuly základného nariadenia). Pokiaľ by o skutočnosti, či konkrétna osoba spĺňa podmienky uplatnenia čl. 13 ods. 3 základného nariadenia rozhodovali inštitúcie sociálneho poistenia, resp. súdy jednotlivých štátov samostatne, mohlo by dôjsť k situácii, že rozhodnú rôzne, následkom čoho by osoba podliehala systému sociálneho zabezpečenia viacerých štátov alebo nepodliehala systému sociálneho zabezpečenia žiadneho zo štátov. Práve na vylúčenie vzniku takýchto situácií európsky normotvorca prijal základné a vykonávacie nariadenie, pričom vykonávacie nariadenie v čl. 16 prípadne v spojení s rozhodnutím č. A1 stanovuje postup určovania uplatniteľnej legislatívy.

Z ustanovenia čl. 16 ods. 2 vykonávacieho nariadenia vyplýva, že uplatniteľné právne predpisy určí inštitúcia členského štátu bydliska osoby (pri porovnaní jazykových znení nariadenia: institution of the place of residence, instituce místa bydliště, der Träger des Wohnorts) a to v súlade s čl. 13 základného nariadenia. V prejednávanej veci nebolo sporné, že žalobkyňa má bydlisko v Poľskej republike, a teda na určenie uplatniteľnej legislatívy pre žalobkyňu je príslušná poľská inštitúcia.

Nebolo preto v kompetencii žalovanej Sociálnej poisťovne posudzovať, či žalobkyňa vykonáva alebo nevykonáva činnosť ako zamestnankyňa a súčasne ako SZČO v dvoch členských štátoch. Ak žalobkyňa

tvrdila, že vykonáva činnosť samostatne zárobkovo činnnej osoby na území Poľskej republiky a súčasne je zamestnaná na území Slovenskej republiky, bolo úlohou žalobkyne tieto skutočnosti oznámiť v zmysle čl. 16 ods. 1 vykonávacieho nariadenia inštitúcie v štáte bydliska. Štátom bydliska určená inštitúcia mala v zmysle čl. 16 ods. 2 vykonávacieho nariadenia so zreteľom na článok 13 základného nariadenia a článok 14 vykonávacieho nariadenia bezodkladne určiť, ktoré právne predpisy sa na žalobkyňu uplatňujú, čo, ako tvrdí žalovaná, aj urobila.

Žalovaná vo svojom rozhodnutí poukázala na podanie ZUS, Oddział v Chrzanowie zo dňa 24.07.2013, číslo 070000/UBS/401/560/2013, o ktorom uviedla, že ním poľská inštitúcia sociálneho poistenia určila, že žalobkyňa od 01.05.2013 podlieha poľskej legislatíve. K tomuto odvolací súd uvádza, že súčasťou spisu nie je preklad tohto podania do slovenského jazyka a preto nie je možné zatiaľ túto skutočnosť považovať jednoznačne za preukázanú a nie je možné ani jednoznačne konštatovať, že ide o samotné rozhodnutie ZUS s účinkami z toho vyplývajúcimi. Aj napriek tvrdeniu o existencii takéhoto rozhodnutia poľskej inštitúcie ZUS žalovaná Sociálna poisťovňa, ústredie potvrdila rozhodnutie pobočky Čadca, čo podľa názoru odvolacieho súdu nebol správny postup.

Sociálna poisťovňa môže v rámci spolupráce inštitúcie členského štátu bydliska poskytnúť informácie pre správne určenie uplatniteľnej legislatívy, nevynímajúc informácie o odôvodnených pochybnostiach o reálnom výkone jednej z tvrdených činností. V konkrétnom prípade jej však nebola v zmysle vykonávacieho nariadenia zverená právomoc určiť uplatniteľnú legislatívu, nakoľko nebola inštitúciou určenou štátom bydliska žalobkyne.

Neobstoí ani tvrdenie, že pobočka Sociálnej poisťovne bolo povinná v zmysle § 178 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení vydať rozhodnutie, rovnako ako bola Sociálna poisťovňa, ústredie povinná v zmysle § 195 rozhodnúť v správnom konaní o odvolaní. Právomoc je procesnou podmienkou konania, ktorú je potrebné skúmať počas celého konania a ktorej nedostatok nie je možné odstrániť. Keď teda žalovanej nebola nariadením Európskej únie daná právomoc na rozhodovanie o určení uplatniteľnej legislatívy, nemožno vôbec uvažovať o konkrétnej vecne príslušnej organizačnej zložke v zmysle § 178 a § 195 zákona o sociálnom poistení v rámci štruktúry žalovanej.

Odvolací súd poukazuje tiež na list poľskej inštitúcie sociálneho poistenia zo dňa 10.10.2013 adresovaný žalovanej, ktorý je súčasťou administratívneho spisu v tejto veci, v ktorom poľská inštitúcia Zakład Ubezpieczeń Społecznych („ZUS“) uviedla, že nie je pre ňu pochopiteľná informácia, že ústredie Sociálnej poisťovne potvrdí rozhodnutia pobočiek Sociálnych poisťovní. Uviedla, že počas rokovaní vo Varsave bolo dohodnuté, ústredie Sociálnej poisťovne preruší svoje konania a najskôr Zakład Ubezpieczeń Społecznych určí, že na takého osoby sa vzťahuje poľské zákonodarstvo.

Ak sa jednoznačne preukáže bola pre žalobkyňu určená uplatniteľná poľská legislatíva, Sociálna poisťovňa nemôže vo veci rozhodovať. Ak bola uplatniteľná legislatíva určená príslušnou poľskou inštitúciou, je potrebné vyčkať na právoplatné skončenie prípadného súdneho sporu v Poľskej republike. Konečné, na súde už nenapadnuteľné, rozhodnutie ZUS alebo vzájomná dohoda vylučujú možnosť, aby o uplatniteľnej legislatíve rozhodovala aj žalovaná. Odvolací súd súčasne zdôrazňuje, že zo spisu žalovanej nevyplýva existencia konečného rozhodnutia o uplatniteľnej legislatíve.

Ak žalovaná nemá právomoc v danej veci rozhodovať, potom môže rozhodnutie pobočky iba zrušiť ako rozhodnutie vydané orgánom bez kompetencie v konkrétnej veci.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, ktorým bolo hmotnoprávne posudzovanie splnenia kritérií čl. 13 ods. 3 základného nariadenia a v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Preto rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 1 v spojení s § 250ja ods. 3 veta druhá O. s. p. potvrdil, z iných dôvodov ako uviedol krajský súd, keď rozhodnutie žalovanej bolo potrebné zrušiť podľa §250j ods. 2 písm. a) a e) O. s. p. a vec jej vrátiť na ďalšie konanie.

Odvolací súd zároveň v zmysle § 250k ods. 1 O. s. p. priznal v konaní úspešnej žalobkyni právo na náhradu trov konania. Náhrada trov odvolacieho konania pozostáva z náhrady za odmenu advokáta v zmysle § 11 ods. 4 veta prvá vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. za jeden úkon právnej služby (vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 30.04.2015 vo výške 139,83 eur) a z náhrady výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné v zmysle § 16 ods. 3 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. (8,39 eur za rok 2015). Odvolací súd znížil náhradu trov právneho zastúpenia v časti odmeny advokáta (a teda v zmysle § 250k ods. 1 veta tretia O. s. p. náhradu trov právneho zastúpenia v tejto časti nepriznal) na jednu pätinu z celkovo patriacej odmeny z dôvodu, že v danej veci ide o tzv. typizovanú žalobu. V prejednávanej veci ide o jedno z opakovaných konaní (ďalšie napr. 9Sžso/172/2015, 9Sžso/210/2015, 9Sžso/86/2016), ktoré sú skutkovo veľmi obdobné s totožnou právnou otázkou, týkajúcou sa uplatnenia práv žalobkyne v predchádzajúcom správnom konaní. Tomu zodpovedali aj jednotlivé podania úspešnej žalobkyne, čo do rozsahu a obsahu. Na druhej strane pri svojom rozhodovaní o výške náhrady trov odvolacieho konania odvolací súd prihliadol aj na povinnosť právneho zástupcu riadne plniť procesné povinnosti žalobkyne, a to najmä dodržiavanie lehôt a pokynov konajúcich súdov. Po zvážení oboch uvedených hľadísk znížil Najvyšší súd Slovenskej republiky požadovanú náhradu trov konania v časti odmeny advokáta na jednu pätinu. Z celkovej sumy odmeny 139,83 eur tak priznal odmenu advokáta v sume 27,97 eur. Režijný paušál v zmysle § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. priznal v plnej výške 8,39 eur. Trovy právneho zastúpenia tak po zvýšení o sumu DPH 20 % predstavujú spolu sumu 43,63 eur.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.